

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Barnavännen, 1905-04

Author: Various

Editor: J. B. Gauffin

Release date: December 5, 2008 [eBook #27419]

Language: Swedish

Credits: Produced by Juliet Sutherland, Rénaud Lévesque and the Online Distributed Proofreading Team at <http://www.pgdp.net>

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK BARNAVÄNNEN, 1905-04 ***

N:o 14
6 april.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Petrus förnekar Jesus.

Mark. 14: 66-72.

hvarje människas lif finnes mörka, svåra stunder, stunder af svaghet, stunder af nöd. En sådan mörk stund var det för Petrus, när han förnekade sin frälsare.

I likhet med de öfriga apostlarne hade Petrus flytt, då Jesus blef gripen och fängslad i Getsemane. Johannes hade dock snart bemannat sig, han slöt sig till frälsaren och följde honom troget in i Jerusalem, in i öfversteprästens palats och upp till den öppna pelarsal, där förhöret med Jesus var tillståndt. Petrus hade äfven ångrat sin feighet att fly. Han vände därför om och följde äfven han med skaran, som gripit Jesus, men på afstånd.

Händelsen med Petrus lär oss, att vi skola såsom Johannes hålla oss nära Jesus, om vi skola följa honom, och icke på afstånd, såsom Petrus. Johannes kom icke i någon fara, men Petrus var nära att förgås.

Förhöret med Jesus räckte länge, natten var kall, och därför hade tjänarne gjort upp en koleld inne på öfversteprästens gård. Till denna eld kom äfven Petrus för att värma sig. En af tjänstkvinnorna börjar se på Petrus. Hon känner snart igen honom såsom en af Herrens apostlar

och säger detta högt, så att det höres i hela kretsen omkring elden. Då krymper Petri hjärta samman af fruktan och bäfvan. Mörkrets furste drifver sitt spel med honom och målar i hemska färger, huru Petrus nu skall blifva bunden och pinad äfven han. I denna stund af omanlig svaghet och förvirring nekar lärjungen, att han känner sin mästare. Det blir därefter för hett vid elden för Petrus, han går ut på den yttre gården och strax hör han, huru hanen gol.

Om en stund vänder Petrus åter till den inre gården och till kolelden. Han borde dock hafva lärt, att detta var ett farligt ställe för honom. Tjänstekvinnan utpekar honom åter såsom en Jesu lärjunge, men åter nekar han därtill. Petrus synes för en stund hafva aflägsnat sig från kolelden. Rannsakingen med Jesus drager ut på tiden, folket på gården rör sig af och an, och snart se vi Petrus åter i ringen kring kolelden. Nu synes flera af tjänarne börja se på Petrus och en af dem säger honom: "För visso är du en af dem, ty du är en galiléer och ditt uttal ljuder så".

Nu har den stund kommit, som Jesus förutsagt med de orden: "satan har begärt sålla eder såsom hvete". Petrus är nu i satans såll, han äger ej kraft att befria sig, ej det manliga modet att våga språnget ut ur den trollkrets, hans egen feghet spunnit omkring honom. I stället för att öppet bekänna sig vara en Jesu lärjunge, förnekar han åter sin frälsare, afsäger sig därmed apostlaämbetet och sjunker djupt ned i natt och synd och mörker.

Det andra hanegället går Petrus genom märg och ben. Det liksom ropar till honom: "Nu är det tid att stå upp ur sömnen, ur natt och synd!" Men om där skall vardas ljus i Petri själ, så behöfves där sol. Den möter honom ur Jesu öga, ty det heter, att Jesus vände sig om och såg på honom. Det blir genast morgongryning i Petri själ och där faller kostelig morgondag, ångrens tårar. Han går ut och gråter öfver sig själf och öfver sin synd. Förtrollningen brytes, mörkrets furste mister sitt grepp, Petrus är åter fri.

Vägen ut ur mörker, synd och vanmakt för oss alla är alltid densamma. Vill du gå den vägen, så kommer där ljus och frälsning och kraft till din själ.

J. B. G.

Läser du din bibel?

Ludvig Bengtsson hade nyss fyllt åtta år. Han var en liflig och läraktig gosse, som gärna ville ha reda på hvad han såg och hörde. Om sommaren ströfvade han under sina fritider omkring i de vackra ängarna, som lågo i närheten af hans föräldrahem, men under de långa vinterkvällarna måste han ofta läsa högt för sin mor ur någon god, underhållande bok. Om söndagsaftnarna brukade han få se på bilderna i den stora praktbibeln, och hans mor berättade då för honom om Josef, om David och andra Guds män, som lefde under gamla testamentets tid, men först och främst om honom, som lät sig födas, då tiden var fullbordad, huru han lades i en krubba och sedan gick omkring, gjorde väl och hjälpte alla, till dess han slutligen vandrade lidandets väg till Getsemane och Golgata för att gifva sitt lif för världens synder.

Ludvig hörde uppmärksamt på, och en afton, när modern slutade berätta, sade han mycket allvarsamt: "Mor, jag undrar, huru det skulle sett ut i världen, om vi inte hade haft bibeln?"

"Det hade då sett ut hos oss såsom hos de arma hedningarne, som ännu icke hafva denna välsignade ledstjärna", svarade modern. "De vandra ännu i mörker, utan tröst för detta lifvet och utan hopp för det tillkommande. Du har ju hört talas om våra hedniska förfäder, huru de hade det. De tillbådo sina döda konungar i stället för en allestädes närvarande, lefvande Gud. De anställde blodiga människooffer i stället för att såsom vi hafva försoning i Jesus Kristus och hans evigt gällande offer för oss. Ack, min gosse, vi kunna icke räkna alla de välsignelser, som den dyra boken fört med sig åt oss redan för detta lifvet, och sedan visar han oss den rätta vägen till Guds eviga, saliga himmelrike."

Några dagar efter detta samtal följde Ludvig sin mor till en gammal, sjuk kvinna i grannskapet. Hon bodde i en usel hydda och hade tillbragt flera år på sjuklägret samt var så medtagen af smärta och lidande, att hon nästan icke kunde röra en lem. Det oaktadt lyste Guds frid ur hennes ögon och hennes mun var fylld af Guds lof. "Gud är god, och hans nåd varar evinnerligen", sade hon. "Hvad äro mina lidanden mot min Herres och frälsares lidande för min skull?"

Ludvig lyssnade uppmärksamt, och tårarne kommo i hans ögon, när han hörde den gamla tala så.

"Lifvet hade allt varit ödsligt för er under alla dessa år, om ni inte haft er bibel", sade fru Bengtsson.

"O, ja", svarade den sjuka, "bibeln har varit mitt ljus i mörkret, min tröst i bedröfvelsen, ja, jag

kan säga, den har många gånger varit mig mera än det lekamliga brödet."

En annan gång följde Ludvig sin mor till en liten gosse, något äldre än Ludvig. Han hette Thomas Nilsson och var en stackars krympling, som mödosamt slåpade sig fram på två kryckor. Men han hälsade gladt, då de kommo in och såg alls icke olycklig ut.

"Är det inte mycket ledsamt för dig att sitta här ensam hela dagen, när dina föräldrar äro ute på arbete?" frågade Ludvigs mor vänligt.

"Åh nej, jag kan sticka litet nu, och så läser jag i min kära bibel."

"Tycker du om att läsa i bibeln, min gosse?"

"Ja, visst, det är så roligt att läsa om Jesus, hur god han var", svarade gossen med ett uttryck af strålande glädje, när han nämnde det kära namnet.

De samtalade ännu en stund, och då Ludvig och hans mor kommo ut, sade hon: "Där såg du åter ett bevis på, huru bibeln kan lyckliggöra ett lif, som annars skulle varit djupt olyckligt."

En annan gång, då de voro ute på en längre vandring, mötte de en blind man, som leddes vid handen af sin lilla dotter.

"Är det inte bra svårt att vara blind?" frågade Ludvig ifrigt.

"Jo", svarade den blinde, "det skulle verkligen vara svårt, om icke det himmelska ljuset lyste upp mitt mörker. Men Gud ske lof, bibeln kan vara en lykta äfven för den blindes fot."

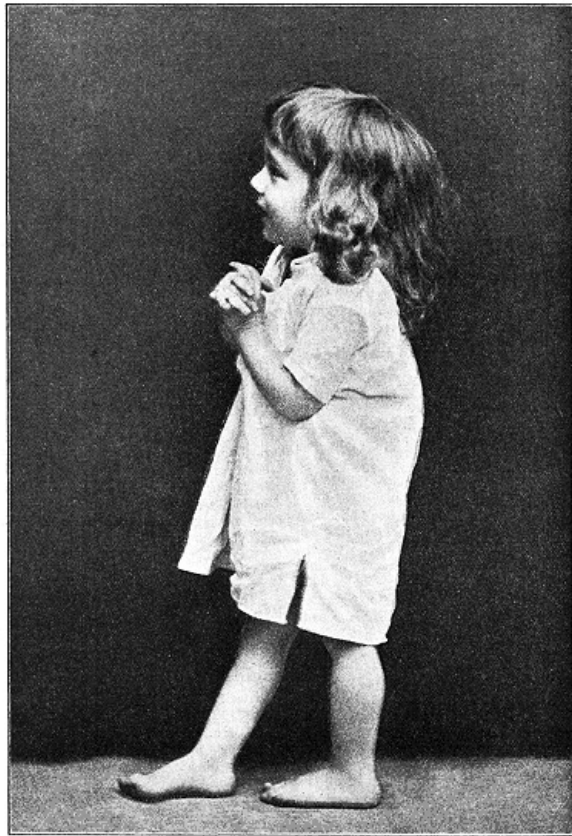
"Men ni kan ju inte läsa själf", invände gossen.

"Nej, det kan jag inte. Jag miste synen vid en stensprängning. Men jag har förr kunnat läsa, och jag kan aldrig tillfyllest prisa Gud för den välsignelse han gifvit mig genom sitt ord. Och ännu i dag, när någon af de mina läser högt för mig, kan jag stundom bli så glad, att jag bara vill sjunga."

Då Ludvig skulle gå och lägga sig om kvällen, frågade honom hans mor: "Är det ingenting särskildt, som du skulle vilja tacka den käre frälsaren för i kväll, Ludvig?"

Gossen stod en stund tyst och tänkte efter. Därpå föll han på sina knän vid sängen, knäppte sina händer och bad: "Tack, käre Jesus, att du gifvit mig två goda ögon. Och tack för bibeln, som är ditt eget heliga ord, tack att jag har en bibel och kan läsa i den. Låt den alltid lysa för mig och leda mig hela vägen hem till din himmel, amen!"

NÄR LILLEBROR KOM.

FARMORS FÖDELSEDAGSSÅNG.

När lillebror kom.

Med teckning.

*Vivi stod med knäppta händer,
Leende, af undran full.
Nyss hon väcktes af en hviskning:
"Vakna nu, mitt hjärtegull,
Och gå sakta in till mor,
Så får du en liten bror."*

*Vivi stod med knäppta händer
Rosig, söt, af ifver varm;
Ty där stod ju far i dörren
Med den lille på sin arm.
"Pappa, såg du, när han kom,
Och om ängeln vände om?"*

*"Ängeln, Vivi, får nog stanna.
Fast du honom nu ej ser,
Ty åt hvarje barn på jorden
Gud en egen ängel ger."
"Ja", sad' lillan gladt och log,
"Pappa, det vet Vivi nog."*

*Vivi stod med knäppta händer
Rosig, söt och morgonvarm,
Såg den lille brodern ligga
Slumrande på pappas arm.
Men så bad hon: "Pappa du,
Lägg den där, och tag mej nu!"
Anna H--m Preinitz.*

Farmors födelsedagssång.

Med teckning.

Attio år var farmor och familjens alla medlemmar hade kommit med blommor och lyckönskningar och kärlek till henne. Farmor var själf så blid och god, och alla älskade henne och ville se henne lycklig.

Anna, som sitter där vid den stora flygeln och spelar och sjunger, är isynnerhet farmors älskling och högra hand. Skall farmor ut och få frisk luft och vårsol, då skall Anna följa henne. Behöfver farmor en pall flyttad under foten eller en kudde till stöd och hvila för sin rygg, då är det åter Anna, som kommer och med ömhet och ljufligt solsken i blicken hjälper den gamla till rätta.

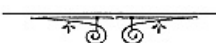
Och önskar farmor som nu att få höra sjungas någon af sina älsklingssånger, då är det ingen som med så mjuka fingrar kan behandla instrumentet eller med så klar röst och så känsligt sjunga som hon.

Och i dag sjunger hon den 92 psalmen: "Det är en kostelig ting att tacka Herranom och lofsjunga dino namn, o Gud, du allra högste! Om morgonen förkunna din nåd, om aftonen dina sanning på strängospel och psaltare, med spelande på harpa. Ja, det är en kostelig ting att lofva Gud, den högste".

Det var den psalmen med dess sköna musik, som farmor sjungit själf i sin ungdom, och som hon nu under många år med rörelse och andakt lyssnat till, som hon plägade kalla sin födelsedagssång.

Farmors lif hade varit ljust och lyckligt i lifsgemenskap med Gud och i tro på frälsaren. Därför ville hon tacka Herren och lofsjunga hans namn. Nu sjöng hennes hjärta och jublade af fröjd, och lilla Annas klara toner kommo såsom ur hennes egen själ.

J. B. G.

De små missionärerna.

(Forts. fr. föreg. n:r)

Heligt landets lagar efterträdde honom prinsen genast på tronen. Men han var ännu för ung att sköta regeringsärendena, och därför togos dessa om hand af hans moder. Drottningen hade alltid varit en af de uppmärksamaste åhörarne af de kristna slafvarnas berättelser, och nu gjorde hon dem genast till sina rådgifvare. Och när sedan den unge konungen själf öfvertog regeringen, utbad sig äfven han deras råd och bistånd.

Sålunda blefvo de två bröderna efter hand landets förnämsta män. Och de använde sitt inflytande till de ädlaste ändamål, alltid redo att gifva Herren ära och att söka lära det hedniska folket att älska och tjäna deras Gud.

Men när den unge konungen en tid fört regeringen med kraft och förstånd, och hans hand kunde sköta spjut och lans, började hans undersåtar mena, att han vore tillräckligt klok att regera utan andras hjälp. Hans trogna vänner förstodo detta och öfvervägde saken sinsemellan.

"Ser det icke ut, som om Gud nu ändtligen ville uppfylla vårt hjärtas önskan, Frumentius?" sade den yngre brodern en dag med bäfvande stämma. "Aldrig under alla dessa år har jag upphört att känna längtan efter hemmet, och ibland har jag längtat såsom en försmäktande trånar efter den porlande källan. Ännu alltid menar jag mig se min moders och mina systrars hulda anleten för mina ögon både vakande och i drömmen. Jag minns så väl marmorportalen till vårt hus, de glittrande springbrunnarna på den skuggiga gården och trädgårdens mjuka, grönskande gräsmatta. O, att min dröm en gång kunde blifva verklighet!"

"Men tror du, att du kan återfinna allt detta oförändradt?" frågade Frumentius sorgset. "Trädgård, portal och brunnar må finnas kvar, det medgifver jag. Men hvem kan säga, om vår moder ännu lefver och med glädje skulle välkomna oss? Måhända skall återseendet förunnas oss först i himmelen? Och systrarna, som vi lämnade såsom små barn, hafva nu säkert redan fått egna hem, make och barn. De skulle möta oss såsom främlingar och förblifva främlingar för oss."

"Jag har tänkt på allt detta", svarade Edesius. "Men jag kan icke annat, jag måste hem! Mitt hjärta längtar därefter utan uppehåll. Är det icke på samma sätt med dig, broder?"

"Gud vet, att min hemlängtan under förflutna år stundom bragte mig nästan till förtviflan", svarade denne. "Men nu har han själf stillat denna min längtan, och den inre rösten har sagt till mig: 'Stanna kvar hos den hjord, som jag anförtrott åt dig!'"

"Om det är så, då stannar också jag", svarade Edesius, djupt gripen. "Jag lämnar dig icke allena."

"Nej, så får du ej tänka", svarade Frumentius allvarligt. "Måhända är det Guds vilja, att du går, men för mig är hans vilja klar--jag skall stanna här. Må en af oss återse vårt barndomshem och om möjligt gifva våra kära underrättelser om oss, men denna resa tillkommer dig såsom den yngre af oss. De skola taga emot dig såsom uppstånden från de döda, ty naturligtvis hafva de sört oss såsom döda. Gå du, min broder, och var ej orolig öfver mig, ty jag är icke allena. Samme Gud, som går med dig, skall stå vid min sida."--

Så kom det sig, att Edesius lämnade de svartes världsdal och bosatte sig i sin fädernestad Tyrus, där han med tiden blef en ansedd präst. Frumentius däremot stannade kvar hos det hedniska folket, som visade honom den största kärlek och förtroende, och hvilket folk äfven han lärt sig älska och värdera.

Åter förgingo många år.

Athanasius, den i kristna kyrkans historia så bekante troshjälten, lefde då i Alexandria, enkel och anspråkslös, såsom det anstår en kristen biskop.

Och likväl var han vid denna tid en af världens mäktigaste härskare, och hans hus var såsom en konungs palats, ehuru utan all yttre ståt och prydnad. Men från tidiga morgonstunden till sena kvällen bestormades hans hus af en massa människor, som kommo till den fromme, vördnadsvärde biskopen för att framföra sina böner och klagomål samt inhämta hans råd i alla möjliga förhållanden.

En dag närmade sig det gästvänliga huset en högväxt, ståtlig man. Hans dräkt var af en ovanlig snitt, och han tycktes hafva gjort en lång resa. Främlingen bad på grekiska språket om företräde hos biskopen, men hans uttal hade en så ovanlig och främmande betoning, som om han icke på länge hade talat detta språk eller hört det talas.

Med djup vördnad närmade han sig Athanasius, och han förvånades icke litet öfver den lilla bräckliga, på en hög stol sittande gestalten, som syntes honom nästan såsom en dvärgaskepnad. Men hans förvåning gaf snart vika för beundran, när han närmare betraktade det sköna, nästan förklarade anletet med det ljusbruna håret, den fina, välformade munnen och de milda, uttrycksfulla ögonen hos den vördnadsvärde biskopen.

Med godhet och deltagande frågade Athanasius efter främlingens namn och önskan.

"Jag är Frumentius från Tyrus", svarade denne blygsamt. "För många år sedan, i min tidigaste ungdom, blef jag fånge hos den hedniske konungen i Axum och gjord till slaf. Men nu har jag kommit för att säga dig, högvärdige fader, att detta barbariska folk med deras konung och drottning hafva vändt sig ifrån deras stumma afgudar till himmelens och jordens skapare, och till hans son, Jesus Kristus."

Sällsamt gripen af dessa allvarstunga ord, frågade Athanasius, hvilken den man var, som fått vara ett redskap till att omvända detta vilda, från all civilisation aflägsna, åt sig själft öfverlämnade folk.

"Gud själf har utfört detta verk", svarade Frumentius högtidligt. "Min broder Edesius och jag voro blott två okunniga gossar, då vi kommo till detta land, och vi kunde blott bedja och berätta för vår omgifning, hvad vi själfva hört och lärt. Men Herren öppnade deras hjärtan, så att de uppmärksamt lyssnade till våra berättelser och började längta efter att få vända sig bort från sina stumma afgudar och lära känna himmelens Gud--vår Gud." (Forts.)

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva läst Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi vördsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumerationen fortfar hela året.

Uppsala i Jan. 1905.

REDAKTIONEN.

Bibelläsning **eller hvad står det i nästa söndags text?**

Veckan 10-16 April 1905.

- M. 10. Mark. 15: 6-15. *Jesus eller Barrabas.*
- T. 11. v. 6-7. *Barrabas' brottslighet och synder.*
- O. 12. v. 8. *Folket påminner Pilatus om sina rättigheter.*
- T. 13. v. 9-10. *Pilatus gör ett svagt försök att frigifva Jesus.*
- F. 14. v. 11. *Prästerna och folket begära istället Barrabas.*
- L. 15. v. 12-14. *Pilatus gör ett nytt försök att frigifva Jesus och framhåller hans oskuld,*
- S. 16. v. 15. *men slutligen frigifver han Barrabas och orsfäster Jesus.*

Söndagsskoltext för den 16 April.

Mark. 15: 6-15.

Minnesvers: Mark. 15: 28. Och så blef skriften fullbordad, som säger: "Och bland ogärningsmän vardt han räknad".

UPPSALA 1905. K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

BARNVÄNNEN

N:o 15
13 april.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Jesus eller Barrabas.

Hvad som här skedde, är något som upprepas öfverallt, hvarest evangelium förkunnas. Det blir då fråga om ett val mellan Jesus och synden. Är det icke stort, att vi verkligen kunna få välja Jesus? Den fattigaste syndare kan få välja honom till sin vän, sin Frälsare, sin frid och glädje. Dock är det tyvärr mången, som kanske ville välja Kristus, men afhålles därifrån af frestande röster, som säga: *Välj ej honom, ty då måste du lämna synden.* Och det är sant, att man kan ej välja fritt, förrän man verkligen *vill* slippa ifrån synden.

Men nu talar jag till de små, kära barnen. Är det ej för tidigt att framställa en sådan fråga till dem, och behöfva de verkligen ställas i valet mellan Jesus och synden? De, som så fråga, ack, de känna ej barnen rätt, ty barnen behöfva lyssna till den vänliga och kärleksfulla röst, som bjuder: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem ej, ty sådana hörer himmelriket till". Ack, just därför att Jesus är dörren till himmelriket, måste hvarje människa komma till Jesus för att varda salig. Och du är bjuden att komma som *ett barn*. Och för att varda lycklig, så måste du komma till Jesus. O, jag vet, att det djupast inne uti ditt hjärta dock rör sig den innerliga dragningen af Guds kärlek. Gud söker att få dig icke blott till ett godt barn, nej ännu mer, till ett barn, som vill äga *Jesus* framför allt annat i världen.

Hvarföre bedja vi då de små välja mellan Jesus och synden? Jo, därför att vi veta, att det finnes ej en människovarelse, som ej har synd, och sålunda behöfver frälsning från synden. Det är svårare att välja, då man icke känner och erkänner synden, emedan man då ej gärna kan hafva ett behof af Jesus. Ack, huru ofta se vi ej hos de små yttringar af egenvilja, olydnad, häftighet och annat mer. Hvem kan då undra på, att de små böra få veta huru förskräcklig synden är. Synden är just hvad Barrabas var, en röfvare och mördare. Synden röfvar ifrån oss allt som är skönt, ädelt och godt och gifver oss i stället en fördärfvad kropp och själ. Synden mördar mycket förskräckligare än Barrabas kunde göra det; ty synden mördar vår själ. En människa kan blott döda kroppen, men synden kan döda och fördärfva både kropp och själ. Ser du nu, älskade barn, huru förskräcklig synden är. Därför ropa ej såsom folket, utan säg: Herre tag bort synden och gör mig hvitare än snö. Ja, välj Jesus, så skall du få förlåtelse och hjälp emot synden. Du skall få känna huru han tar dig upp i sin famn och välsignar dig. Lofvadt vare Herrens namn! Jesus har redan gjort sitt val, han vill hafva dig till sin egendom. Men han vill också, *att du gör ditt val* och låter honom få komma in i ditt hjärta. Gör du detta, så skall du blifva Guds och människors älskling och då blir ditt lif ljusst och skönt som en sommardag. Gör ditt val *nu!* Ty barndomen är den bästa tiden att söka och finna Guds rike. Barnen äro såsom vaxet, de taga lätt intryck. Låt Jesus sätta sin stämpel på ditt hjärta, så skall han en dag inför alla änglar förkunna, att du är hans och han är din.

Fr. E.

De små missionärerna.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Med stigande intresse följde Athanasius främlingens berättelse. Han tröttnade icke att fråga och att låta främlingen berätta, ty dennes enkla, värdiga sätt uteslöt hvarje tvifvel på sannfärdigheten af hans ord.

"Gud har gifvit dig ett högt uppdrag, min broder", sade biskopen, djupt rörd. "Genom ditt trogna vittnesbörd har du fått vara medel till att föra dessa irrande får, som gått vilse i ödemarken och voro förgätna af alla, till den gode herdens hjord.--Men säg mig nu--hvad önskar du af mig?"

"Högvärdige fader", svarade Frumentius icke mindre rörd, "detta folk tillbeder nu af uppriktigt hjärta Gud och hans son, Jesus Kristus. Men de känna så föga af det heliga evangelium, som han gifvit oss. Huru skulle de kunna lära känna det, då deras lärare själfva voro så okunniga. Där finnes ingen, som kan döpa dem i Jesu Kristi namn eller gifva dem del af vår frälsares dyrbara åminnelsemåltid. De äro i sanning en hjord utan herde. Nu beder jag dig--skicka dem herdar och lärare, som icke blott hafva kunskap i Guds ord utan också fullmakt att förrätta de heliga handlingarna. Ja, jag ville bedja dig gifva dem en biskop, som kan inviga andra i det heliga ämbetet, ty folket är talrikt och behöfver många lärare."

"Jag vill uppfylla din bön", svarade den ädle Athanasius. "Ni skola få en biskop. Men du skall stanna här en tid, så att vi tillsammans kunna ordna denna angelägenhet. Den är af stor betydelse."

"Må det ske, såsom du befaller", sade Frumentius tacksam, "men jag beder dig--uppehåll mig icke länge. De behöfva mig därborta, och äfven mitt hjärta längtar efter mina vänner."

* *
*

Kort tid därefter firades i den kristna kyrkan i Alexandria den högtidliga invigningen af en missionsbiskop.

Det folk, som vunnits för Kristus genom två enfaldiga barns tro, skulle nu få en ordnad kyrka, så att det ljus som tändts i det mörka hednalandet icke måtte slockna utan sättas på ljusastaken och sprida sitt sken i allt vidare kretsar. Många fromma män hade förklarat sig villiga att gå såsom lärare till det främmande landet och hjälpa till att sprida evangeliets ord.

Men biskopen, på hvilkens djupt böjda hufvud Athanasius' välsignande händer hvilade, var ingen annan än vår vän, ynglingen Frumentius från Tyrus.

Denne hade med stor bestörtning förnummit kyrkofaderns afsikt att sända just honom såsom biskop till Axum, och han hade enträget bedt, att någon mera kunskapsrik och värdig man måtte få det höga uppdraget. Men Athanasius hade hållit fast vid sin mening, att just den man, som först kommit såsom fridens budbärare till folket, också måtte blifva deras första biskop. Och så erhöll han namnet Salama såsom en underpant på sin värdighet.

Detta namn bevaras ännu i kärleksfullt minne af den kristna kyrkan i Abessinien, hvilken alltid betraktat honom såsom sin grundläggare. Denna kyrka har under århundradenas lopp funnits till, ehuru hon just nu lefver under stort betryck.

Så kunde Gud i forna dagar använda två kristna gossar att tända evangelii ljus i en del af de svartes världsdel. (Slut).

Mården i hönshuset.

Med teckning.

Till våra vackraste och på samma gång skadligaste rofdjur höra helt säkert mårdarne. De finnas utbredda öfver stora sträckor af jorden och äro lika talrika i Europa som i Asien och Amerika.

Sitt hemvist väljer mården i tätta löf-och barrskogar, där han förekommer desto talrikare, ju ensligare och mörkare dessa äro. Till bostad väljer han ihåliga träd, öfvergifna roffågelbon och bergskrefvor.

Skogsmården, som förekommer i vårt land, är omkring en meter lång och tre decimeter hög. Hans päls är vackert brun men öfvergår på sina ställen till gult; nosen är gulröd. Håren äro glänsande och mjuka samt sitta mycket tätt. Stenmården, som icke finnes i Sverige, har strupe och bringa hvita samt gröfre och glesare päls.

Mården hör till de smidigaste och vigaste af alla rofdjur. Den långa, smärta kroppen sätter honom i stånd att tränga igenom de minsta hål och springor. Han är en röfvere af äkta sort, djärf och blodtörstig. Han har ett fint väderkorn, skarp syn och hörsel. Under dagen hvilar han i lugn och ro på sin bädd, men redan i kvällningen är han ute på ströftåg och förföljer då alla djur, som han tror sig om att besegra. Från haren och ända ned till den minsta råtta går intet djur säkert för honom. Till och med den vige, snabbe och uthållige ekorren måste utmattad gifva sig i hans våld. Sakta och ljudlöst smyger han sig öfver skogshönsen, vare sig de hvila på marken eller i trädens toppar. Vattensorkar och vattenfåglar söker han upp i deras eget element, ty han är också en duktig simmare. På detta sätt blir mården en riktig förbannelse för alla små djur och fåglar, som hafva svårt att rädda sig undan denne fiende, som kan slingra sig fram öfver allt likt en orm.

MÅRDEN I HÖNSHUSET.

ERIK OCH ANTON.

Om födan börjar tryta i skogen, blir han dristigare och smyger sig då fram till människoboningarna, skaffar sig tillträde till höns husen och anställer där en grufelig förödelse. Han håller också till godo med trädgårdens frukter och plockar åt sig både äpplen, päron och plommon från trädens grenar.

Huru mården far fram, när han kommer in i ett höns hus, visar oss vår teckning. Den där afbildade mården är en stenkård.

J. B. G.

Erik och Anton.

Med teckning.

Erik och Anton voro grannar och därtill kusiner samt kamrater i arbete och lek. De sutto på samma skolbänk och täflade om att vinna lärarens förtroende och föräldrarnas glada gillande. Flitiga, pigga och rödblommiga voro de båda.

Men de voro mycket olika till sinnelaget. Anton var en lugn och trygg gosse, godmodig och eftergifven. Erik däremot var ett litet brushufvud, som alltför lätt tog till knytnäfven i vredesmod. Det sättet att göra upp mellanhafvanden använde han visserligen icke mot Anton, men han tyckte, att denne var aldeles för eftergifven, ja, rent af feg gentemot otrefliga kamrater, som denne aldrig ville slåss med.

I synnerhet var det en kamrat, som Erik inte alls kunde tåla och som ingen i klassen tänkte högt om, emedan han aldrig kunde sina läxor och alltid använde fula ord emot kamraterna. Erik tyckte, att Anton borde ha gifvit Kalle smörj mer än en gång, när denne kallade honom för lärarens "gullgris" och "ögontjänare", för det att Anton redde sina uppgifter med glans.

Men Anton tyckte synd om Kalle, ty han visste, att denne fick oförståndigt med stryk i hemmet.

En dag slog gossarne boll på den höga åbrinken. Lärarne hade en gång för alla förbjudit dem att gå ned till vattnet, som där nedanför hade ett väldigt djup. Men den gången skulle Kalle visa sig duktig. Han hade letat upp några flata stenar och ropade till kamraterna, att han skulle gå ner och kasta "flatgås". Han brydde sig visst inte om lärarens förbud.

Knappt hade han emellertid kommit ner och kastat sin första sten, förrän ett gällt skrik ljud därnerifrån. De flesta kamraterna blefvo mållösa af häpnad, andra sprungo in till läraren, men Anton, som anat hur det skulle gå med Kalle, hade på en omväg nästan nått olycksplatsen, när nödropet hördes. Kalle försvann i djupet och kom upp om en stund, Anton var då på pass. Med ena handen höll han om en trädstam, och med den andra fattade han Kalle först i håret, sedan i kragen och höll honom öfver vattnet, till dess läraren och flera andra kommo till.

Följande dag och ännu flera var Kalle borta från skolan. Han hade varit mycket nära döden, det visste han och alla kamraterna. Läraren besökte honom hvarje dag, och de båda hade mycket att samtala om. Men när Kalle åter satt frisk och kry på skolbänken, var det han som kunde sina uppgifter.

Lille Erik, som nu med beundran såg upp till kusin Anton, hade äfven han fått sig en god läxa. Han var inte mera så häftig, och han hade lärt sig förstå, att Antons sätt att hämnas oförrätter hade en vida kraftigare verkan än knytnäfven.

J. B. G.

Hans Christian Andersen.

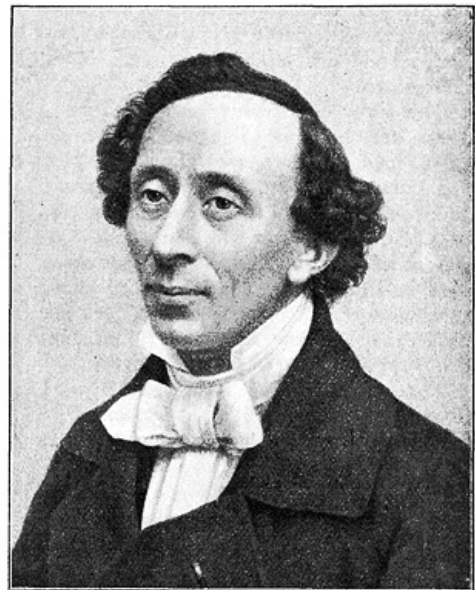
Med porträtt och teckning.

[Illustration: HANS CHRISTIAN ANDERSEN.]

Den 2 april 1805 föddes på den danska ön Fyen en liten gosse, som vid dopet kallades Hans Christian. Namnet Andersen ärfde den lille efter sin far, som var skomakare i staden Odense.

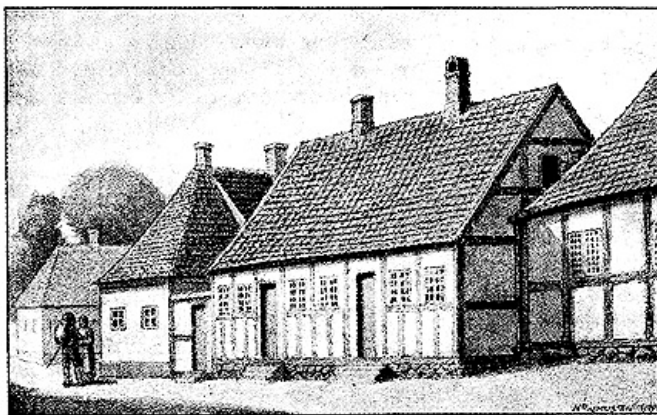
Föräldrarna voro således fattigt arbetsfolk, som icke kunde skänka Hans Christian några timliga skatter, men han ärfde hvad bättre var, sin fars poetiska sinnelag och sin mors blida, kärleksfulla hjärta. Med en sådan utrustning kan man komma långt här i världen.

Hans Christians far hade stor lust för läsning och denna delades snart af gossen, som med sin rika inbillningskraft förvandlade hemmets tarfliga väggar till praktfulla pelargångar och befolkade dem med sagovärldens brokiga lif. Redan som gosse skref han ett och annat sagospel och kände sig litet "stor på", när någon stadsbo gaf honom ett uppmuntrande ord, men fällde bittra tårar, när gatpojkarne pekade finger åt honom och kallade honom "komediskrifvaren".

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Sedan Hans Christian konfirmerats, gick han till fots till Köpenhamn för att i den stora staden skapa sin lycka såsom skådespelare. Men härtill dugde han ej. Han grep till pennan och började skriva böcker, som trots deras ofullkomligheter och brister dock hade så mycket innehåll, att några

H. C. Andersens barndomshem i Odense.

inflytelserika personer fattade välvilja för honom och beredde honom tillfälle att besöka lärdomsskolan i Slagelse. Här fick han nu inhämta grunderna för den allmänbildning, som han dittills saknat, och år 1828 blef han student.

Såväl under skoltiden som under studenttiden skref Andersen åtskilligt, som väckte uppmärksamhet och ingaf förhoppning. År 1835 utgaf han ett första häfte sagor och äfventyr, och dessa följdes sedan af nya, som öfversattes till alla möjliga språk och gjorde Hans Christian Andersen känd och älskad snart sagdt

öfver hela jorden.

Sina sagor och äfventyr skref han naturligtvis för barn och ungdom, men de lästes med lika intresse af alla åldrar. Nog minnes jag än, huru jag som gosse läste och log åt Lill-Klas och Stor-Klas, huru jag fällde tårar vid den "Lilla Sjöjungfruns" öde, och huru jag gjorde stora ögon och funderade, när jag läst "Dykungens dotter". En älsklig saga är ock "Världens skönaste ros", som vi här nedan återgifva i något förkortad form.

Andersen dog den 4 augusti 1875. I Rosenborgs slottspark i Köpenhamn ha danskarne rest en vacker minnesvård åt nordens störste och snillrikaste sagoberättare. Han sitter där blid och stilla, omgifven af några små, som med spänd uppmärksamhet lyssna till de underbara orden.

Världens skönaste ros.

Det var en mäktig drottning, i hvilkens trädgård växte de skönaste blommor från världens alla länder, men isynnerhet var det rosorna hon älskade. Därför växte rosor i trädgården och äfven inne i slottets salar, där de slingrade sig omkring pelare och fönsterkarmar ända upp åt taket.

Men nu rådde sorg och bedröfvelse här inne, ty drottningen låg på sin sjuksäng, och läkarne sade, att hon skulle dö.

"Det finns dock en räddning för henne", sade den visaste af dem. "Skaffa henne världens skönaste ros, uttrycket för den renaste kärlek, kommer den för hennes ögon så dör hon icke."

Och unga och gamla kommo från alla håll med rosor, de skönaste, som funnos i hvarje trädgård, men de rosorna var det icke.

Då kom en lycklig moder och sade: "Jag vet, hvar den skönaste rosen finnes. Den blommar på mitt barns kind, när det styrkt af sömnen slår upp ögonen och ler mot mig i barnslig kärlek."

"Skön är den rosen, men en skönare finnes det", sade den vise.

"Ja, en långt skönare", sade en kvinna. Jag såg den på drottningens kinder, då hon den långa natten bar sitt sjuka barn på sina armar. Och hon grät och bad till Gud för det såsom en moder beder i ångestens timma."

"Helig och underbar i sin makt är sorgens hvita ros. Dock--den är det icke."

"Nej, världens skönaste ros såg jag framför Herrens altare", sade den fromme biskopen. De unga flickorna gingo fram till nattvardsbordet. Där glödde rosor, och där bleknade rosor på de friska kinderna. En ung flicka stod där. Hon såg med själens hela kärlek upp till Gud. Detta var uttrycket af den renaste kärlek."

"Välsignad vare den", sade den vise. "Dock har ingen af eder nämnt världens skönaste ros."

Då trädde drottningens lille son in i rummet. Han bar en stor bok med sammetsband och silfverknäppen.

"Moder", sade den lille, "o, hör, hvad jag har läst". Och barnet läste ur boken om honom, som utgaf sig i korsets död för att frälsa människorna. "Större kärlek finnes icke."

Och det flög ett rosenskimmer öfver drottningens kind, hennes ögon blefvo så stora och klara, ty hon såg från bokens blad höja sig världens skönaste ros, bilden af den, som spirade upp ur Kristi blod på korsets träd.

"Jag ser den!" sade hon. "Aldrig dör den, som skådar denna ros, den skönaste på jorden."

Söndagsskoltext för den 23 April.

Mark. 16: 1-8.

Minnesvers: Rom. 4: 25. Han har blifvit utgifven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull.

BÄRNVÄNNEN

N:o 16
20 april.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

För oss.

"Jesus, vår Herre, har blifvit utgifven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull." Rom. 4: 25.

å Jesus i vårt minnesord kallas "vår Herre", så angifves därmed, att Jesus och vi höra tillsammans. Han är vår, och vi äro hans. Han har blifvit så nära förbunden med oss därigenom, att den himmelske Fadern har utgifvit honom åt oss till vår frälsare.

När Gud såg, huru vi människor slet omdt och ledo nöd för syndens skull och icke själfva kunde hjälpa oss, då drogs hans hjärta i ömhet och kärlek så till oss, att han utgaf sin son för oss.

Hvad det innebär, att Gud utgaf sin son för oss, det ana vi, när vi på långfredagen följa honom genom alla lidanden, genom all smälek till Golgata, och där se honom dö på korset den bittraste död.

Hvarför blef han törnekrönt och naglad fast vid korset? Det var för oss han led så. Han blef så utgifven för våra synders skull. Han blef försoningen för våra synder och icke allenast för våra utan ock för hela världens.

När vi nu känna sorg och förskräckelse för våra synder, då få vi genast gå fram till Jesus och med stor tillförsikt säga honom allt och bedja honom om förbarmande och förlåtelse. Han är då trofast och barmhärtig, så att han förlåter oss synderna och renar våra hjärtan och samveten från synd och skuld samt skänker oss förlåtelse och frid.

Ty han är uppväckt för att göra oss rättfärdiga. Följa vi kvinnorna och apostlarne till grafven i Josefs örtagård, så få vi med dem lyssna till fridsbudskapet från änglarnas mun. Jesus är uppstånden, det är påskens stora, härliga budskap, som bådard frigörelse, frälsning och lif för oss och all världen.

Hvem af oss har ej känt sig bunden af synd, svaghet och brist? Den ene längtar efter frigörelse från den synden, en annan från någon annan synd. Vår uppståndne Herre och frälsare förlossar och frigör hvar och en, som i tron kommer till honom med en sådan längtan i hjärtat och en sådan bön på läpparna. Vi måste riktigt minnas, att Jesus har uppstått för att rättfärdiggöra oss.

Och hvem har ej känt sorg och bedröfvelse öfver svagheter och brister, som liksom gå igen, när vi trodde oss hafva för alltid öfvervunnit dem? Vi måste då minnas, att Jesus lefver för oss och manar godt och beder för oss samt är städse redo att frälsa oss och skänka oss kraft till nya segrar öfver oss själfva och våra brister.

Äfven den yngste af oss har måhända sett döden på nära håll. Än ryckte han ifrån oss en liten bror eller syster, än vår far eller mor. Och stundom voro vi själfva så nedbrutna af sjukdom, att det var blott ett steg mellan oss och döden. Huru tröstlöst och jämmerligt vore det icke ställt för oss, om vi icke ägde en uppstånden och lefvande frälsare, som genom sin död öfvervunnit döden och framburit lif och oförgänglighet i ljuset!

Därför är Jesus också vårt lif. Den som tror på honom lefver, om han än dör. Hos Jesus återfinna vi alla, som gått ur tiden in i evigheten såsom hans, om vi själfva dö i tron, och om vi här på jorden burit hans uppståndelselif i våra hjärtan.

Det för oss allra viktigaste blir således: lefver jag det nya lifvet i tron på min frälsare? Han har blifvit utgifven i korsets död för dina synder, han har uppstått från döden för att göra dig rättfärdig. Får han också för hvarje dag frigöra och frälsa dig? Får han för hvarje dag skänka dig lif och rättfärdighet?
J. B. G.

Den lilla fridstifterskan.

Det var lördagsafton, och lilla Eva Carlberg satt vid lampan och läste på sitt bibelspråk, som hon nästa morgon skulle läsa upp för sin far. Det låg liksom helgdagsstämning öfver det hemtrefliga rummet, och Eva satt och blickade tankfull in i brasan, medan hon sakta upprepade sina bibelverser. Dessa voro hämtade från begynnelsen af Jesu härliga bergspredikan, och Evas tankar dröjde isynnerhet vid detta: "Saliga äro de fridstiftande, ty de skola kallas Guds barn". Matt. 5: 9.

Medan hon långsamt upprepade dessa ord och i sitt stilla sinne undrade, om detta 'salig' kunde tillämpas på henne, rycktes dörren hastigt upp, och en liten flicka med lekande, bruna ögon och ett krusigt hår, som icke lät sig slätas ut af någon kam, rusade in och släpade en klumpig hundvalp efter sig.

"Se, Eva, är han inte söt?" frågade hon och drog valpen fram till Eva, för att hon bättre skulle kunna se honom.

Sant att säga var den lille hunden ingalunda någon skönhet, ty han befann sig just i den ledsamma ålder, då benen synas vara för stora och klumpiga för att passa till kroppen.

Eva log litet åt systemens ifver. "Bob blir nog med tiden en vacker hund", sade hon vänligt. "Men tror du, Betty, att mamma tycker om att du tagit honom med dig in hit?" fortfor hon. "Du vet ju, hur mycken förtret och huru många upptåg han kan göra."

"Åh, jag skall nog se efter honom, så att han inte gör något dumt streck", svarade Betty vårdslöst. Därpå satte hon sig på mattan och började gifva Bob den första lektionen i konsten att "sitta".

Eva började åter läsa i sin bibel. "Men, Betty, har du lärt dig dina bibelspråk?" frågade hon.

"Nej, det har jag glömt", svarade Betty och sprang upp. "Hvar är min bibel, Eva?"

"Det vet jag inte. Du hade den ju själf sist", svarade systemen, och den tanklösa lilla Betty började ifrigt leta efter den saknade boken. Men allt hennes sökande var fruktlöst. Till sist tog hon en vackert inbunden bibel ur det fodral, hvori den låg på bordet. "Här är Theodors bibel, den får jag nog låna", sade den lilla flickan och slog sig åter ned framför kakelugnen.

"Nej, Betty, tag inte den; du vet, huru rädd Theodor är om sin bibel, och huru ledsen han skulle bli, om den skadades på något sätt", sade Eva.

"Åh, huru skulle den kunna skadas? Jag skall nog vara aktsam om den", sade Betty otåligt, och Eva sade intet mera. Det blef åter tyst i rummet, utom när Betty litet emellan afbröt sin läsning. Men plötsligt sprang hon upp. Hon skulle gå ut i skafferiet för att hämta litet bröd åt hundvalpen.

I detsamma hördes modern ropa: "Eva, kom och hjälp mig litet, så är du snäll!" Och Eva lämnade genast rummet.

Då hon om en stund kom tillbaka, möttes hon af en underlig syn. Betty med eldgaffeln i handen jagade rundt omkring rummet efter Bob, som mästerligt förstod att komma undan och att tränga in sin kropp på de mest oåtkomliga ställen, medan det hela tiden såg ut, som om alltsammans var den muntraste lek. Det såg så lustigt ut, att Eva höll på att brista i skratt. Men hon blef strax allvarsam, då hon fick syn på sin lilla systems förskräckta utseende och upphettade ansikte.

"Men Betty, hvad är det?" frågade hon.

I stället för svar höll Betty upp broderns bibel. Den hade sönderrifna blad, och bandet bar outplånliga märken efter Bobs skarpa tänder. "Se, hvad Bob har gjort!" snyftade hon. "Hvad skall Theodor säga?"

I detsamma öppnades dörren, och en storväxt gosse på femton år kom in. Han stannade i dörren, när han såg systrarnas bedröfvade ansikten.

"Hvad står på här?" frågade han, men fick i detsamma ögat på sin vackra bibel, som låg på bordet, sönderrifven och förstörd. "Hvem har gjort det?" frågade han, medan vredens rodnad steg upp i hans ansikte.

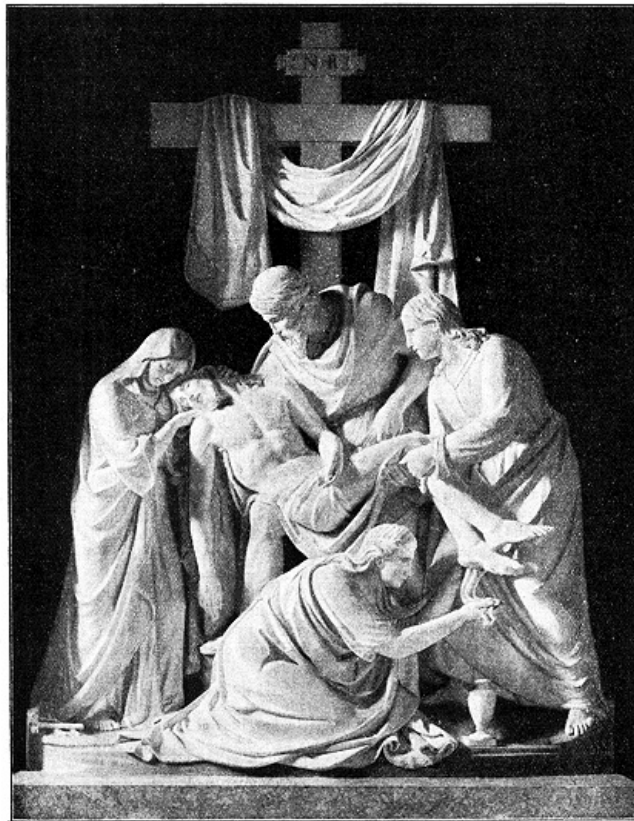
"Theodor, det var mitt fel", snyftade Betty, medan heta tårar strömmade ned utför hennes kinder. "Jag tog med mig Bob hit in, fast Eva sade, att jag inte skulle göra det. Jag trodde, att jag skulle kunna se efter honom, men så gick jag ut bara ett par minuter, och så----"

"Och så har han grundligt förstört min dyrbara bibel", utbrast Theodor. "Hvem har gifvit dig lof att röra min bibel? Jag tog in den hit bara för att få ett omslag om den. Det förlåter jag dig aldrig, Betty, hör du--aldrig!"

"O, jag är så ledsen!" snyftade stackars lilla Betty, men Theodor hörde det icke. Han hade allaredan lämnat rummet och slagit igen dörren efter sig med en väldig smäll.

"Gråt inte så mycket, lilla Betty!" tröstade Eva och gaf sin lilla syster en kyss. "Du har burit dig mycket tanklöst åt, men nu kan det ju inte ändras för denna gång. Theodors vrede skall nog lägga sig; när han kommer ned igen, skall han nog förlåta dig."

Betty torkade sina tårar, men hela kvällen hotade de att bryta fram igen vid minsta anledning. Just då hon skulle gå och lägga sig, kom Theodor in. Hon närmade sig honom darrande, för att få den vanliga godnattkyssen, men han vände henne ryggen.

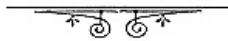

VID JESU KORS.

ÅTERUPPSTÅNDEN.

Detta var mera än den lifliga lilla flickan kunde bära. De länge återhållna tårarna bröto oemotståndligt fram, och hon sprang utan att säga ett ord in i hennes och Evas gemensamma rum, kastade i en fart af sig kläderna, drog täcket öfver hufvudet och grät sig till sömns. (Forts.)

Vid Jesu kors.

Med teckning.

*Kring Golgata breder nu aftonen ut
sin stillhet, sin ro och sin frid.
Vår Frälsares lidande ändtligt är slut,
han kämpat sin smärtefyllda strid.
Han druckit den kalk, som hans Fader fyllt i,
vår skuld han försonat--han köpte oss fri.*

*Han köpte oss fri genom gränslösa kval,
som ogärningsman blef han dömd.
Hans väg förde ner genom dödsskuggans dal,
af Gud han sig trodde förglömd.
Han lidandesvägen för oss har gått fram,
han dog för vår skuld uppå korsträdets stam.*

*De händer, som han i förbarmande sträckt
att hjälpa ur sjukdom och nöd
en fattig och lidande människosläkt,
som kärleken städs' honom bjöd,
de naglats vid korset.--Vid smålek och hån
han blödt för all världen, Guds enfödde son.*

*Den höres ej mera hans ljufliga röst,
som talat hugsvalelsens ord,
som bringat välsignelse, hugnad och tröst*

*så mången bedröfvad på jord,
som sagt till de fridlösa hjärtan: Haf frid!
som mäktigt har ljudit vid vindarnas strid.*

*O, Jesu, du än till vår jord skådar ner
och ser till båd' stora och små,
och ännu för syndare alla du ber,
som förr du vår nöd kan förstå!
Oss rena från synder, o, Frälsare god,
du, som för oss alla har gjutit ditt blod!
Ella.*

Återuppstånden.

Med teckning.

Där stod en pelargon i en liten blomkruka i ett hörn af trädgården. Ingen tycktes mera bry sig om den stackars växten. Alla bladen voro affallna och stänglarna sågo vissna och skrumpna ut äfven de. Människorna trodde, att hon ingenting dugde till vidare och själf trodde hon, att hon skulle dö.

Då kom en gosse och fick se den ömkliga växten och började tala till den. "Det var ju du, som hade så vackra, grönbruna blad förra sommaren och så härliga, stora mörkröda blomklasar. Och nu står du här bland annat skräp. Vintern har gått illa åt dig, lilla blomma, men ännu är du ju inte död. Vi skola försöka att få nytt lif och ny fågring åt dig."

Gossen tog en ny större kruka och planterade om pelargonen i god, bördig jord, plockade bort rasket och skar af de torra toppkvistarna och satte den sedan i fönstret inne hos sig. "Nu skola vi se, hvad sol och omvårdnad förmår", sade han och smekte de kala stänglarna.

Åh, hvad det kändes godt för den arma, förskjutna blomman. Det svällde af rörelse i hennes inre, rötterna sköto nya, fina tågor i den mjuka myllan, och den ena bladknoppen visade sig efter den andra. Nej, hon var visst inte död, hon ville växa och blifva lika vacker som förut. Hon kände nu, att hon kunde det.

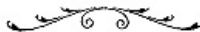
Och gossen vattnade och luckrade och skötte sin pelargon såsom en mor sköter sitt enda barn. Snart såg han till sin obeskrifliga glädje de vackra bladen slå ut och stora blomställningar fulla med svällande knopp höja sig från bladvecken.

Det var ännu ej midsommar, när Aina-dagen kom. Bland de många blommorna på systemns namnsdagsbord prunkade äfven en väldig pelargonklase i högröd färg. Den stod alldeles ensam i ett litet blomglas. Aina kände igen sin blomma från förra sommaren och kysste den.

"Ja, visst får du kyssa din förskjutna blommas barn, men själfva blomman får du ej igen. Jag har räddat den från död och glömska. Hos mig trifves hon så godt. Säg, jag får ju behålla den?"

Det fick han, men Aina smög sig ofta upp på broderns rum, när ingen såg henne. Hvad hon sade till blomman, vet jag ej, men hon vårdade nu alla sina växter med den största omsorg och kärlek.

J. B. G.

Broderskärlek.

Did utkanten af kyrkbyn låg en liten torftig stuga. Här bodde änkan efter skollärare Henriksson, som dött för två år sedan. Den i hela socknen aktade och afhållna fru Henriksson förtjänade sitt bröd genom linnesömnad, ty hennes lilla pension räckte ej till att försörja henne och hennes två barn.

Den tolfåriga Frits och hans ett par år äldre syster Anna voro snälla barn och försökte hjälpa sin mor så godt de kunde. Det var visserligen ej mycket, i synnerhet sedan Anna för några veckor sedan fallit och skadat sin fot och nu själf behöfde vård och hjälp. Den till en början helt obetydliga skadan blef allt svårare, och den gamle, hederlige doktorn, som förut haft de bästa

förhoppningar, stod nu rådlös. Han ansåg, att hon borde komma till någon skicklig kirurg i hufvudstaden för att kunna bli fullkomligt återställd.

Men hvarifrån taga penningar till sådant, när man knappt har sitt dagliga bröd? Fru Henriksson grubblade dag och natt öfver den saken, men hon fann ingen utväg utan måste med tungt hjärta låta den tanken fara, åtminstone för den närmaste tiden.

Ett arbete kunde dock Anna hjälpa modern med. De strumpor, som den lefnadsfriske brodern nötte håll på, vandrade ner i Annas arbetskorg, som stod bredvid sängen, och mången gång hade Frits Annas skickliga fingrar att tacka för att risporna på hans jacka och byxor blefvo lagade, innan modern ens sett dem.

Anna var nästan alltid tålig och vänlig, fastän hon ofta hade svår värk i sin fot. Då måste hon ligga stilla i sängen, ehuru hon annars, när smärtorna ej voro så svåra, brukade ligga ofvanpå soffan eller sitta i soffhörnet med foten bäddad på en kudde framför henne.

Syskonen höllo mycket af hvarandra, och under de första veckorna af Annas sjukdom gafs det ingen mera tålmodig och kärleksfull vårdare än Frits. Han gick aldrig ut ifrån henne, den annars så liflige gossen, och när han hörde, att hon borde komma under behandling af en kirurg och på samma gång förstod, att hans mor icke kunde åstadkomma de penningar, som behöfdes för detta ändamål, hade han blott en enda tanke, den att förtjäna penningar, mycket penningar, så att hans kära Anni, som han kallade henne, skulle snart bli frisk. Ty de slantar, som han förtjänt under sommaren och hösten genom att plocka svamp och bär, de förslogo ej långt att betala läkare med, det förstod han.

Dessa tankar plågade den annars så lefnadsglade gossen så mycket, att han en lång tid gick tyst och missmodig omkring i hemmet. Dock--det var ej hans sak att länge grubbla öfver sådana omöjliga saker. När han därför icke såg någon utsikt att få sin varma önskan uppfylld och därtill Annas fot för en tid tycktes bli bättre, så trädde tankarna åter i bakgrunden, och han började såsom förr leka med sina kamrater och glädja sig åt julen, som väntade, när terminen var slut.

Så blef han då småningom åter samme glade, hurtige gosse som förut, och stundom hade hans mor svårt att tämja hans ysterhet. Intet träd var så högt, att han ej försökte klättra upp till dess topp, och vid brottningar med gossarne i byn var han alltid den främste. De blånader han fick och hålen i byxorna buro vittnesbörd därom.

Men fastän han ständigt var redo till hvarjehanda upptåg--alltid när han kom till systemns bädd var han såsom förvandlad. Då kunde man knappt känna igen honom, så stilla satt han bredvid henne och sökte efterkomma hvarje hennes önskan. Han talade om berättelser, som han hört i skolan eller sjöng med sin klara, friska röst en sång för henne. Och Anna tyckte särdeles mycket om sång. Det lyckades honom därför ofta att genom sin sång skingra hennes tankar, så att hon för en stund glömde plågorna i sin sjuka fot.

Det var en gråkall decemberdag en vecka före jul. Vinden svepte omkring den lilla stugan och kastade liksom på lek stora hopar af snö på hennes väggar. Fru Henriksson satt vid fönstret sysselsatt med sin sömnad, och Anna, som på natten ej kunnat sofva för värk, låg nu tyst med slutna ögon i bädden.

Då rycktes dörren hastigt upp, och Frits rusade in med skolväskan svängande i den högra handen. Mössan flög med fart på närmaste stol och med blossande kinder och strålande ögon ropade han: "Tänk, mor, jag har fått bästa betyget i hela klassen, och herr Wester sade, att far skulle gladt sig mycket, om han nu lefvat."

Och utan att vänta på svar fortfor han jublande: "Hurra, i dag ha vi fått skollof, och vet du Anni, vi ha lärt oss en ny sång till jul, jag skall sjunga den för dig i skymningen.--Men din fot är ju sämre i dag, är det så?" fortfor han plötsligt med sänkt röst under det han på tåpsparne närmade sig hennes säng. (Forts.)

Prenumerationen fortfar!

Bibelläsning
eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 24-30 April 1905.

- M. 24. Mark. 16: 9-16. Jesus uppenbarar sig för de sina.
- T. 25. v. 9. *Uppenbarelsen för Maria Magdalena.*
- O. 26. v. 10-11 *Lärjungarnes otro.*
- T. 27. Luk. 24: 34. *Uppenbarelsen för Simon Petrus.*
- F. 28. Mark. 16: 12-13. *Uppenbarelsen för Cleopas och Lukas.*
- L. 29. v. 14. *Uppenbarelsen i lärjungakretsen.*

Söndagsskoltext för den 30 April.

Mark. 16: 9-16.

Minnesvers: Joh. 14: 19 c. Jag lefver, och I skolen lefva.

UPPSALA 1905. K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

N:o 17
27 April.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Herren uppenbarar sig för de sina.

Mark. 16: 9-16.

i hafva läst om Jesu uppståndelse och därvid sett, att Jesus åter blifvit lefvande. Men vi märka snart, att det är en stor skillnad mellan Jesu lif före och efter uppståndelsen. Förut lefde han midt ibland sina lärjungar såsom en annan människa, men efter uppståndelsen tillhörde han egentligen den osynliga världen. Han uppenbarade sig dock gång på gång för lärjungarne, för att sedan åter försvinna. Förut var han utsatt för fiendernas förföljelse, nu kunde ingen mänsklig makt gripa honom, hans kropp var odödlig liksom hans ande.

Maria Magdalena var den första, som fick mottaga en uppenbarelse af frälsaren. Det var på själfva påskdagsmorgonen, då hon hade kommit till grafven för att söka den döde. Hon trodde först, att det var trädgårdsmästaren, som vårdade olivplanteringen, men vid ljudet af den kära stämman känner hon genast igen sin Mästare. Vi kunna föreställa oss hennes glädje, då hon skyndade till lärjungarne och talade om för dem att Jesus verkligen lefde. "De fingo höra, att han lefde och hade blifvit sedd af henne." Underligt nog hade lärjungarne så alldeles glömt bort Jesu förutsägelse, att de ej trodde, att Jesus var uppstånden.

Men Jesus älskade sina felande, klentrogna lärjungar och ville därför gifva dem ett nytt vittnesbörd om sin uppståndelse. Samma dag på eftermiddagen gingo två lärjungar ut på landet till en by, som hette Emmaus. Under det att de samtalande med hvarandra, nalkades Jesus och gick med dem. De kände icke igen honom, säkerligen mest därför att de voro så upptagna med sin sorg och saknad, att de ej närmare gånge akt på hans utseende. Emellertid talade Herren så skönt och anderikt till dessa två vandrare, att deras hjärtan blefvo tröstade. Till sist går han med dem in i ett hus och sätter sig till bords med dem. Under det att han välsignar maten, som framsatts på bordet, igenkännes hans kära drag af de två lärjungarne. Nu visste de säkert, att han lefde och så, midt i deras glädje däröfver, försvann Jesus ur deras åsyn. I sin glädje skynda lärjungarne tillbaka till Jerusalem, oaktadt natten redan brutit in, för att förkunna det glada budskapet för de öfriga. Dessa voro emellertid i den sena aftonstunden samlade inom slutna dörrar. Till en början ville de icke tro vittnesbördet från dessa två, men till sist försvann allt tvifvel: ty just under det de talade härom, stod Jesus midt ibland dem, sägande: *Frid vare eder!*

Lika verkligt som då är Jesus ännu hos oss. Vare sig att vi behöfva tröst såsom Maria eller sällskap såsom lärjungarne på vägen till Emmaus, så är Jesus den bäste tröstaren och det bästa sällskapet. Osynlig är han, men dock nära oss hvarje ögonblick af vårt lif. Är det icke vår stora, saliga förmån att få dagligen umgås med honom? Huru skola vi göra detta? Genom att tala med honom om allt och genom att höra honom själf tala till oss i ordet. Ja, det kommer en dag, då vi skola se honom såsom han är, men till dess låtom oss alltid trösta oss med hans osynliga närvaro.

Fr. E.

Den lilla fridstifterskan.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Följande morgon satt Teodor tvär och mörk vid frukostbordet och ville knappt svara, när man talade till honom. Lilla Betty, som annars alltid brukade hålla målron uppe, som man säger, hon satt med nedslagna ögon och sväljde oupphörligt tårarna, som ville tränga sig fram.

Efter frukosten gingo flickorna in till fadern för att läsa upp sina bibelspråk. Betty kunde ej sitt och fick därför en allvarsam förebråelse för sin försumlighet. Därefter gick hela familjen för att höra Guds ord.

På hemvägen höll sig Teodor långt efter de andra och lät sig ej se förrän vid middagsbordet. Middagen var lika tung och tryckande som frukosten.

Om söndagseftermiddagarna brukade man gemensamt sjunga några sånger till orgel, men i dag var Teodor borta, och det gick därför dåligt med sången. Stackars lilla Bettys sinne var alltför tungt för att hon skulle kunna sjunga, och Eva hade icke heller mycken lust i dag. Hon sjöng, som om hennes tankar varit långt borta, och det voro de också. Ty hon hade hela dagen oupphörligt måst tänka på sitt bibelspråk, och det ljud beständigt allt högre i hennes hjärta: "Saliga äro de fridstiftande, ty de skola kallas Guds barn!"

Ack, om hon kunde stifta frid emellan Teodor och Betty, hvilken glädje det skulle vara! Men Teodor var så uppretad, och hon kanske blott gjorde saken värre genom att tala med honom. Orden i hennes språk oroade henne dock beständigt. Hon hörde dem så tydligt, att det var nästan såsom om någon hviskat dem i hennes öra.

Ändtligen hade hon fattat sitt beslut. Så snart hon kunde, smög hon sig tyst ut ur rummet. Hon gick för ett ögonblick in i deras lilla rum och där böjde hon knä framför sängen och bad Gud om hjälp att utföra sitt beslut. Därpå gick hon uppför trappan, samlade allt sitt mod och knackade på Teodors dörr.

Intet svar.

"Teodor!"--Ännu intet svar.

"Teodor!"

"Hvem är det?" hördes ändtligen en vresig röst fråga.

"Det är bara jag, Eva", svarade hon med darrande röst. Hon önskade nästan, att hon vore långt borta.

"Nå, kom in då", ljöd det åter tvärt och ovänligt, och med klappande hjärta trädde Eva in.

Teodor satt vid fönstret med en bok i handen, men Eva såg tydligt, att han höll den upp och ned, och att han alltså icke hade läst i den utan bara fått fatt i den i hast. Han vände sig icke en gång om, då systern trädde in.

"Teodor, kom ner till oss, det är så kallt här uppe!" sade hon med bedjande stämma.

Intet svar.

Det blef tyst en stund, och Eva stod oviss om hvad hon skulle göra. Då fylldes hennes ögon med tårar, och hon sade allvarligt: "Teodor, hvad jag önskade, att du ville förlåta Betty, hon är så bedröfvad öfver hvad som händt."

Teodor for upp från stolen. "Hvad angår det dig?" sade han häftigt. "Det är väl inte dig jag är ond på. Jag vill inte förlåta Betty. Om det varit din bibel, som blifvit förstörd, skulle du nog inte tala

som du gör nu. Betty hade ingen rättighet att röra min bok, och jag skall lära henne att låta mina saker vara i fred en annan gång.--Nå, hvad gråter du för?"

"O, Teodor", snyftade Eva och lade sin hand på broderns axel, men tystnade plötsligt.

"Nå, än sen då?"

Tvekande och förlägen fortsatte hon: "Du bad ju 'Fader vår' i förmiddags?"

"Ja, visst gjorde jag det. Men hvad har det med denna sak att göra?"

"Bad du då inte, att Gud måtte förlåta din skuld så som du förlåter dem, som göra dig något ondt? Du vill väl inte, att Gud skall handla på detta sätt emot dig?"

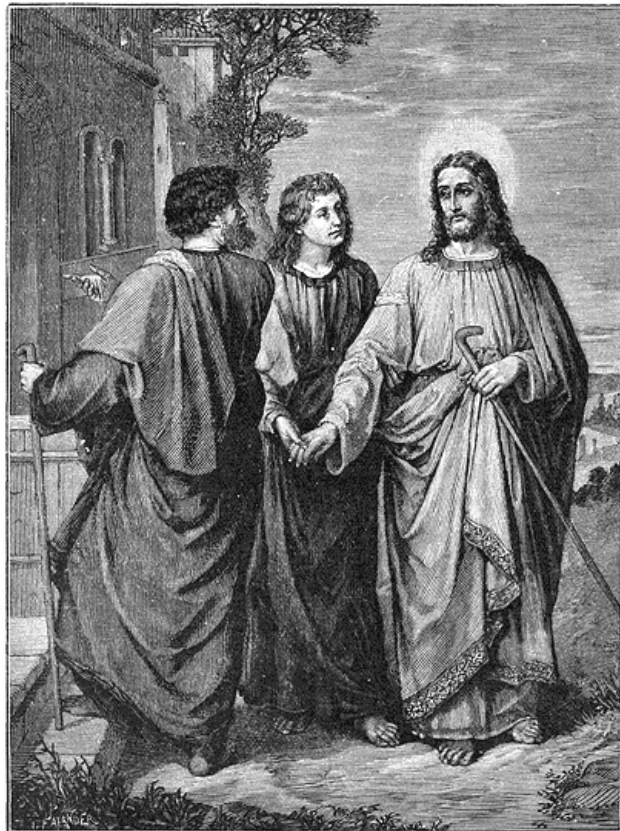
Blodet rusade till Teodors kinder, medan han lyssnade på systemns ord. Han svarade icke genast, och Eva stod där hälft förskräckt öfver sin egen dristighet och hälft förundrad att han icke yttrade någon vrede öfver hvad hon sagt. Hon anade icke, hur hård den strid var, som i detta ögonblick utkämpades i broderns inre. Efter allt hvad han hade sagt var det icke lätt att nu ödmjuka sig och ge efter. Nej, det kunde han icke. Och dock--om Gud skulle göra mot honom, som han hade gjort mot Betty? Evas ord fortforo att ljuda för honom, och nu föll också hans blick på hennes bedröfvade, tårfyllda ögon, och--segern var vunnen!

Teodor reste sig upp och lade sin arm om systemns hals--det hade han aldrig förr gjort--och svarade stilla: "Du har rätt, Eva; jag vill följa med dig ned till de andra."

Eva förstod, att Gud hade välsignat hennes ord, och hon blef så glad, att hennes ögon riktigt strålade. De följdes nu åt ner i hvardagsrummet, och till allas förvåning gick Teodor rakt fram till Betty, kysste henne på pannan och sade med en viss förlägenhet: "Jag var hård mot dig i går, lilla Betty, kan du förlåta mig?"

Den varmhjärtade, lilla flickan brast i tårar. "O, Teodor, jag är så bedröfvad öfver det som skedde med din bibel!" snyftade hon, och därmed voro bror och syster goda vänner.

Senare på kvällen sjöng man åter tillsammans, och nu ljöd sången helt annorlunda än förr. Nu följde den ena lofsången efter den andra från glada, tacksamma och älskande hjärtan. Och för Evas hjärta ljöd det åter--men nu icke förebrående utan med ny och rik betydelse: "Saliga äro de fridstiftande, ty de skola kallas Guds barn!" (Slut.)

JESUS PÅ VÄG TILL EMMAUS.

FRUKOST ÅT GÄSSEN.

Frukost åt gässen.

Med teckning.

Gässen kände igen Nils på långt håll. När han gick öfver ängsbacken eller öfver ängen vid sjöstranden, sträckte de fram sina långa halsar och läto höra ett förnöjdt snattrade, och de som voro honom närmast riktigt smekte honom med hufvud och hals.

Detta var ju inte heller så underligt, ty Nils var god och vänlig mot alla djur, både mot de tama på fars gård och mot dem, som lefde ett fritt lif i skog och mark. Bofinkarna hoppade in till honom på fönsterbrädet, och ekorrarna sutto långa stunder på trädens lägsta grenar och tittade på honom med sina klara, runda svarta ögon, när han satt där ute och läste öfver sina hemuppgifter under sommareftermiddagarna. Korna råmade vänligt emot honom, emedan han alltid gaf dem något godt, och hästarna gnäggade och fnyste af förnöjelse, när han räckte dem ett brödstycke.

Hvad nu särskildt gässen angår, så kom han alltid ut till dem med deras frukost redan klockan half sju hvarje morgon och ibland redan klockan sex. Då må du tro, att gässen snattrade och kommo springande emot honom och voro så glada och morgonfriska. Och Nils själf var så hjärtans glad. Det var en sann förnöjelse för honom att vara god och snäll mot djuren och mot alla varelser som Gud skapat.

J. B. G.

Broderskärlek.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Ja, Frits", sade den bleka flickan med ett matt leende. Han gör mycket ondt i dag. Doktor Verner tror, att det kommer af yrvädret.

Då böjde sig Frits ned till henne och kysste henne på pannan. "Vänta tills i kväll, så skall jag tala om någonting roligt för dig", hviskade han.

Anna smekte vänligt broderns röda kinder.

"Nå, nå, hvad ha ni för hemligheter för er nu?" frågade modern leende.

"Vid jultiden frågar man aldrig om det, lilla mor", ropade Frits och slog båda armarna omkring henne. Därpå drog han henne upp från stolen och dansade med henne rundt omkring i rummet.

"Hurra, snart är det jul!" jublade han.

Slutligen lyckades modern dock befria sig från sin ostyrlige gosse. "Din bråkstake", ropade hon till hälften skrattande, till hälften förtretad, "tycker du, att en gammal gumma som jag skall kunna snurra så där? Jag kan knappt andas."

Men Frits slöt hennes mun med en smällande kyss. "Ack, mor, få vi äta middag snart?" ropade han, "jag är alldeles rysligt hungrig."

Modern skyndade ut i köket, skämtsamt hotande honom med fingret, och snart satt den lilla familjen omkring middagsbordet, som flyttats fram till Annas säng, och man åt med god aptit sin enkla middagsmåltid.

På eftermiddagen sprang Frits ut för att kasta snöboll tillsammans med sina kamrater. Under tiden skulle Anna sofva litet och modern ordnade omsorgsfullt hennes kuddar, för att hon skulle hvila bekvämt. Sedan gick hon ut i köket till sitt arbete.

Anna sof länge, och först då modern kom in med kaffet, vaknade hon styrkt och upplifvad. Den lilla familjen satt en stund i skymningen framför brasan och samspråkade, och då brasan brunnit ner, tände modern lampan och klädde sig för att gå ut. Hon skulle gå till prästgården med ett dussin färdigsyddas skjortor, som hon lofvat lämna i dag.

Syskonen voro nu allena. "Nå, Frits, din hemlighet?" sade Anna nyfiket till brodern, som satt sig alldeles bredvid hennes säng.

"Vänta litet, syster lilla, först skall du få höra min sång." Och med sin friska, klara röst började han sjunga:

"Stjärna, som lyste bland morgonens söner
Klarast af alla från himmelen ned,
Lys oss i natten på ensliga färden,
Hän till det nyfödda barnet oss led!"

Anna låg tyst med knäppta händer och de blåa ögonen slutna. När Frits slutat sjunga och såg på henne, varnade han, huru en tår långsamt välldes fram under ögonlocket och rullade ned för kinden. "Anni, käraste lilla Anni, du får inte gråta", ropade gossen förskräckt, "jag ville ju göra dig glad med min sång, förstår du."

"Ja, visst, Frits", sade systemen leende genom tårarna, "din sång har både gladt och tröstat mig. Ser du, jag var i dag så bedröfvad för att min fot aldrig vill bli bättre, och jag tänkte på, att många människor ju äro så rika och ha ingenting som plågar dem, och jag måste ligga här för att inte vi ha råd att söka en skicklig läkare. Men det var orätt af mig, och nu när du sjöng din sång, kom jag att tänka på, huru rik jag ändå är, som har dig och mor. Och så får jag ju tala om min nöd för frälsaren, som både vill och kan hjälpa. Och då skämdes jag öfver min modlöshet."

"Men du skall bli frisk igen, ty jag vet någonting, hvarigenom jag kan förtjäna mycket penningar", ropade Frits och sprang upp från stolen. "Nu kommer min hemlighet, ser du. I dag i skolan berättade gossarne, att de skulle få vara med på jakt på herrgården, baron skall ut och jaga. Karl Toll frågade mig, om jag inte ville vara med också. De få en krona om dagen, och jakten varar högst tre timmar. Karl berättade, att han förra vintern förtjänt tio kronor på det viset. Då tänkte jag, att om jag också kunde förtjäna så mycket, kunde du kanske få komma till en läkare med din sjuka fot. Jag har tre kronor i min sparbössa förut, och jag behöfver inte låta laga mina skor ännu, fast mor trodde det, ty de ha bara ett litet hål under hvardera sulan. Tänk, Anni, hur härligt det skulle vara, om du blefve riktigt frisk, och vi kunde få följas åt i skolan igen såsom förut." Och i jubblande fröjd slog han armarna om systemen.

Anna tryckte gossens lockiga hufvud mot sitt bröst. "Om du alltid är så här glad och snäll, Frits, så skall jag nog försöka vara tålig", sade hon. "Du får inte tänka på jakten; jag vill inte alls att du skall springa i snö och väta och drifva upp villebrådet åt baronen och hans gäster--du kunde fördärfva dig, och hvad skulle då mor säga?"

"Åh, hon låter mig nog få följa med de andra gossarne", sade Frits. "Jag säger ingenting om att jag tänker förtjäna penningar, det skall jag öfverraska henne med till julen."

Och han förstod att komma med så många skäl och talade med en sådan ifver, att Anna icke nändes förstöra hans vackra plan genom att säga, att han måste drifva upp harar mången vinter för att hon skulle kunna komma till hufvudstaden till någon berömd kirurg.

"Vi skola fråga mor, Frits, men sjung ännu en gång din sång för mig", sade hon blott.

Frits efterkom gärna hennes uppmaning och stämde med sin klara röst upp sången. Anna försökte också sjunga med, ty hon hade ett ganska fint öra och en mjuk, vacker röst.

När modern efter en stund kom hem, hörde hon redan i förstugan sina barns sång, och ett lyckligt leende lyste upp hennes ansikte.

Nästa dag var det stark köld, så att snön knarrade under foten. Frits, som redan i går lyckats

erhålla sin mors samtycke, var full af ifver. Han hade knappt tid att äta sin frukost utan lämnade hälften med den anmärkningen, att han ju snart skulle komma tillbaka, och då smakade middagen så mycket bättre--nu vore han alldeles icke hungrig. Därpå gick han in till Anna för att säga henne farväl, och han var så upptagen af sin plan, att han för första gången glömde att höra efter hur det var med henne.

Anna låg ännu, ty hon hade åter haft en sömnlös natt. Hon kysste hjärtligt sin bror och bad honom vara mycket försiktig och ej gå ifrån de andra gossarne. Frits lofvade detta och rusade i väg samt slog igen dörren med en stark smäll, så att Anna förskräckt for upp.

"Vänta inte på mig med middagen", ropade Frits till modern, som förmanade honom att komma tillbaka med de andra gossarne och icke trafva i den allra djupaste snön. Han letade nu fram sin fars stora käpp och viftade med mössan till afsked, då han gick ut för att möta de andra, som just kommo marscherande framåt vägen.

De hälsade gladt på Frits, och så ilade de bort. Efter en stund låg skogen bakom dem, och flaggan på herrgårdstaket vajade emot dem i solskenet. På gården samlade sig drifvarne, stora och små, gamla och unga. Inspektoren gick med dem och visade i hvilken riktning de skulle gå samt anvisade hvar och en sin plats.

Nu kom baronen med sina gäster, och snart hördes ljudet af bjällror, ty äfven friherrinnan och hennes båda barn ville följa med och se på den muntra jakten.

Frits hade redan stått en halftimme på sin post och stampat i kölden. "Om man finge börja snart", tänkte han och slog upp sin rockkrage.

Ändtligen ger baronen tecken att börja, inspektoren vinkar med näsduken, och långsamt börja drifvarna gå framåt, rätt fram öfver snöfyllda diken och frusna åkrar, öfver gångstigar och landsvägar, öfver ängar och nyplöjda fält--oupplygt framåt.

Frits tar med ifver del i arbetet; med allvarsam min stampar han fram genom snön och fröjdar sig, när hararna springa upp och i hastig flykt söka komma undan. Men allt trängre blir kretsen, allt oftare smälla skotten, allt talrikare falla de stackars djuren. Jakten är nära sitt slut.

Då börjar det snöa sakta, först mycket långsamt, här en liten flinga, där en annan, men småningom blir det mer, hastigt och tätt falla flingorna. Frits blir varm af den ovana ansträngningen och knäpper upp rocken för att svalka sig. Oförtröttad fortsätter han vidare, fastän pannan är fuktig af svett och han andas häftigt. Middagstiden måste för längesedan vara förbi, det känner Frits på sin knorrande mage. Han är förbi af trötthet och släpar sig med uppjudande af alla krafter genom snön. Det är endast tanken på hans sjuka syster därhemma, som håller honom uppe. Hans skor och strumpor äro genomvåta, och nu börjar det också blåsa, så att snön slår honom i ansiktet såsom små, spetsiga isnålar.

Prenumerationen fortfar!

***Bibelläsning* eller hvad står det i nästa söndags text?**

Veckan 1-7 Maj 1905.

- M. 1. Mark. 10: 13-16. *Jesus välsignar barnen.*
- T. 2. v. 13. *Modersömhet och lärjunga-oförstånd.*
- O. 3. v. 14. *Jesus bestraffar lärjungarne och välkomnar barnen.*
- T. 4. v. 15. *Guds rike öppnar sig för de små och ödmjuka.*
- F. 5. v. 16. *Barnens himmelrike.*
- L. 6. Matt. 18: 10. *Barnens skyddsvakt.*
- S. 7. v. 14. *Gud vill hafva alla barnen in i sitt rike.*

Söndagsskoltext för den 7 Maj.

Mark. 10: 13-16.

Minnesvers: Ps. 34: 12. Kommen, barn, hören mig; jag skall lära eder Herrens fruktan.

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, “Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation.”
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or

group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain “Defects,” such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the “Right of Replacement or Refund” described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you ‘AS-IS’, WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™’s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.